

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

Corollarium, bene notandum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

uihilque credendum, aut necessario faciendum, nisi scriptum sit. R. 3. admittit unica Traditione non prudenter amplius negari possunt cetera, ab Ecclesia proposita; si enim Ecclesia agnoscitur esse infallibilis in custodienda & proponenda una Traditione, cur non etiam infallibilis agnoscitur in custodiendis & proponendis reliquis? Cur necessario credendum est Ecclesiae proponenti Evangelium, non autem proponenti verum Evangelij sensum? Has difficultates viderint alij, qui absolute negant omnes Traditiones, propterea tamen non feliciores; quia sic ignorant, vel saltem certi non sunt, an habeant aliquam Scripturam, & quinam libri sint Canonici. Aliqui dixerunt, illos esse Canonicos, qui praeserunt in titulo unum ex Prophetis vel Apostolis. Sed contra est 1. quia de ipsis titulis redit quaestio, unde con-

ster, eos non esse ab hominibus nequiter aslutos. 2. quia multi libri Canonici non praeserunt Prophetam vel Apostolum, uti Genesis &c. 3. quia multi praeserunt titulum Apostoli, uti Evangelium S. Bartholomaei, S. Thomae, S. Andreae &c. & tamen sunt Apocryphi. 4. quia ex titulo nondum constat, an omnia & singula capita & sententiae pertineant ad talem librum. Alij dixerunt, illos esse libros Canonicos, qui allegantur à libris Canonicis. Sed contra est 1. quia de libro citante alium redit quaestio, an sit Canonicus. 2. quia non omnes libri, multo minus omnia capita & sententiae librorum citantur ab alijs libris &c. Sequitur nunc Corollarium ex dictis, gulam omnibus Adversarijs frangens.

Objectionem de circulo vitioso vide infra de Infallibilitate Ecclesiae

n. 17.

COROLLARIUM

Bene notandum.

28. **E**X haecenus disputatis manifestè deducitur hoc vel simile ratiocinium.

Illa Secta, quae solam Scripturam agnoscit pro unica regula omnium credendorum; interim tamen nec de ipsa Scriptura ejusque puritate, nec de genuino illius sensu infallibiliter certa esse potest in suis principijs; nullum prorsus articulum infallibiliter certum, adeoque nullam fidem Divinam habet.

Atqui Sectae Lutheranorum, Calvinistarum, Zvving.

Zvvinglianorum, & aliorum ab Ecclesia Romano-Catholica Apostatarum agnoscunt solam Scripturam pro unica regula omnium credendorum; interim tamen nec de ipsa Scriptura ejusque puritate, nec de genuino illius sensu infallibiliter certæ esse possunt in suis principijs.

Ergo Sectæ Lutheranorum, Calvinistarum, Zvvinglianorum, & aliorum ab Ecclesia Romano-Catholica Apostatarum nullum prorsus articulum infallibiliter certum, adeoque nullam fidem Divinam habent.

Ubi autem nulla est fides Divina, & ex motivo infallibili infallibiliter cognito certissima, ibi nulla est vera Ecclesia, nulla Salus.

Ergo in his Sectis nulla est vera Ecclesia, nulla Salus.

Propositio prima, seu *Major*, est evidens penetranti terminos; cum usque regularum nequeat esse certius & rectius, quam ipsa regula, nec voluntas intellectui prudenter impetare possit assensum certissimum & firmissimum alicui objecto præstandum tanquam infallibiliter certo, si motivum, propter quod imperari deberet assensus certissimus & firmissimus, sit incertum ac dubium. Quomodo enim prudenter impetare sibi quis poterit assensum indubitatum & firmissimum de aliquo objecto v. g. de reportata ab hoste victoria, si aliud motivum non habeat, nisi aliquam scripturam ignoti Auctoris, & dubiæ interpretationis; si de Auctore non certo constet, an sit verax & fide dignus, an verò impostor & mendax; nec de ipsa scriptura, an sit ritè & pure

R. P. Fichler Theol. Polemica.

descripta; an hoc vel alio modo ipsius verba, quæ variam patiuntur interpretationem, sint intelligenda? Certè nemo prudens.

Altera propositio, seu *Minor*, hucusque evidenter demonstrata est potissimum eo ex capite, quia hæ Sectæ rejiciunt Verbum DEI non-scriptum, & Ecclesiæ definiens autoritatem, nihilque aliud nisi Scripturam pro Verbo DEI admittunt, & idcirco Scripturam, de cujus existentia puritate & integritate dubitatur, probare debent per ipsam Scripturam, ejusque sensum dubium per textum dubium, adeoque ignotum per ignotum. Item semper hoc pacto dare coguntur pro responsione, quod est in questione, & aliunde probari deberet, nunquam autem potest, si aliud DEI Verbum præter

R.

Scii-

scripturam non admittatur. Si Scripturæ suppetias ferre nitantur per internum spiritum & conscientiam suam sensum, pro agnoscenda veritate adhibent patronum omnis fallitatis, architectum omnis erroris & contradictionis, istum enim spiritum & sensum internum à DEO potius esse & infallibilem, an verò mendacem & à diabolo vel propria pertinacia ortum, unde Adversarij infallibiliter constat? An ex Scriptura? (aliud enim DEI Verbum, ex quo aliquid intallibiliter probari posset, non admittunt) at sic supponunt Scripturam ejusque sensum certum, de quibus tamen lis est & controversia; imò manifestè cum impijs eunt in circulum, dum Scripturam (idem est de ejus sensu) probant esse Divinam ex spiritu interno, & spiritum internum probant esse Divinum ex Scriptura, atque adèò incertum per incertum, dubium per dubium, ignotum per ignotum, idem per idem. Vid. præcipue §§. 1. & 5. art. 1. à p. 86. & p. 92. Tertia propositio, seu *Consequens*, est legitime deducta ex Præmissis atque dispositis, adèòque *formaliter bona*, & innegabilis ab intellectu sano, ut norunt boni Dialectici omnes.

Quarta propositio, seu *subsumpra Minor*, clara est omnibus, qui sciunt, formam essentialem veræ Ecclesiæ esse *fidem* infallibiliter veram & Divinam, quod nec Adversarij negant; cum Ecclesiæ vera sit cæteris *vere fidelium*, seu infallibiliter veram certam & Divinam fidem habentium, sine qua fide impossibile est placere DEO, & salvari, ut ipsi nec contendunt.

Ultima deique illatio irrefragabiliter sequitur ex precedentibus, ut nemo non videt, qui aliquid videt.

Iste discursus omnibus Adversarijs non modò artè constringit, sed & penitus frangit galam. Quamdiu enim infallibili argumento non probaverint Existentiam, Canonem, Versionem, Puritatem, & Genuinum Sententiam Scripturæ (cui unice inniti, & ex qua sola cæteros articulos probare volunt) quod eos prestare impossibile est in suis principijs, ut luce clariùs ostensum est, hærent & errant in primis fidei principijs, nec ad alias controversias circa Religionem, nobilicam ventilandas progredi possunt, utpote in cunis statim suffocati, & quasi saucinati, dum semper ipis negari potest suppositum, nempe textus, & textuum sensus, quos merà conjecturâ humanâ possident. Unde, quia Christi Vicarium, legitimum Controversiarum Judicem, abjecerunt, dati sunt in reprobum sensum, in tenebris ambulat sine Duce, sine Pastore, sine Rectore, velut oves errantes vagantur destituta pascuis veræ ac salutaris doctrinæ, atque *velut parvuli fluctuantes circumferuntur omni vento doctrina in nequitia hominum, in astuta ad circumventionem erroris.* Eph. 4. v. 14. quod dolendum & sanguineis lacrymis deplorandum. Sed nunc ad Ecclesiam, ad infallibilem Controversiarum Judicem, nos progredi oportet, unde de prædictis omnibus intallibilem hauriunt certitudinem & securitatem Catholicæ.